

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radka Adamuse a soudců JUDr. Renaty Gilové a Mgr. Lumíra Čablíka odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], narozeného [datum], proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 11. 2019, č. j. 66 T 82/2019 - 159, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] napadený rozsudek ruší v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu se

obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], zubní lékař, trvale bytem [adresa], adresa pro doručování [obec a číslo],

podle § 226 písmeno b) trestního řádu

zprošťuje

obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v [okres] ze dne 9. 5. 2019, sp. zn. 2 ZT 47/2019, pro skutek spočívají v tom, že

dne [datum] kolem 10.00 hod. v [obec], okres [okres], v rodinném domě [číslo] kde má současně soukromou zubní ordinaci, poté, co po [celé jméno poškozené] po ošetření požadoval zaplacení za zhotovení a nasazení spodního můstku v částce 4 000 Kč, což poškozená odmítla s tím, že zákrok je hrazen z veřejného zdravotního pojištění, a chtěla z domu odejít, odmítl jí odemknout uzamčené vstupní dveře s tím, že ji nepustí, dokud mu nedá peníze a dále jí vulgárně nadával, na což poškozená následně reagovala pláčem a křikem z otevřeného okénka vstupních dveří, ale obviněný stále odmítal odemknout dveře s tím, že ji nepustí, dokud nedostane peníze, a z domu ji pustil až cca po 15 minutách a poté, co poškozená telefonovala své dceři a obviněnému sdělila, že dcera zavolala policii,

tedy měl

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

jinému bez oprávnění bránit užívat osobní svobody,

čímž měl spáchat

přečin omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 11. 2019, č. j. 66 T 82/2019 - 159, byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vinným přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 trestního zákoníku (dále jen „TrZ“). Za tuto trestnou činnost mu nalézací soud uložil podle § 171 odstavec 1 TrZ trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon podmíněně odložil podle § 81 odstavec 1 TrZ a § 82 odstavec 1 TrZ na zkušební dobu v trvání patnácti měsíců.
2. Proti rozsudku soudu I. stupně podal obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v zákonné lhůtě odvolání, které odůvodnil prostřednictvím obhájce JUDr. [jméno] [příjmení] (č. l. 165 - 168) a JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. (č. l. 173, 175 - 176, 179 - 180) a zaměřil ho proti všem výrokům.
3. V opravném prostředku odůvodněném obhájcem JUDr. [jméno] [příjmení] obžalovaný vytýkal soudu I. stupně nesprávné hodnocení provedených důkazů, jakož i fakt, že si nevšiml celé řady rozhodných skutečností, které měly význam pro jeho rozhodnutí. Poukazoval na to, že okresní soud sice přehrál videozáznamy jím pořízené, avšak nezaregistroval v nich zásadní skutečnosti podstatné pro posouzení předmětné trestní věci. I proto se soudu I. stupně rozhodl předložit tři části záznamů záměrně až po výsleších svědků, aby si mohl porovnat jejich výpovědi s reálným stavem na záznamech. Namítal, že okresní soud si ani přesto nevšiml rozporů ve výpovědích svědků. Uvedl, že první záznam znázorňuje to nejpodstatnější – situaci od okamžiku, kdy zapnul kameru, aby sešel ke dveřím za poškozenou, až po okamžik, kdy najde klíče a dává je do zámku. Druhý záznam je natočený nikoliv kamerou, ale mobilním telefonem a dokumentuje chování dcery poškozené před domem. Třetí záznam pak zachycuje příjezd policistů a vysvětlení jím podané k celé věci. Za nejdůležitější obžalovaný označil první videozáznam jím pořízený, kde s poškozenou [celé jméno poškozené] komunikuje na chodbě domu s tím, že v této souvislosti realizoval jeho doslovný přepis v čase. Obžalovaný zdůraznil, že okresní soud však z daného videozáznamu vyvodil absurdní závěr, že důkaz je v rozporu s jeho obhajobou, když spíše potvrzuje usvědčující výpověď poškozené. Soud přitom uvádí, že obžalovaný pustil poškozenou po několika minutách a jediný rozpor v její výpovědi, je popření tvrzení, kdy obžalovanému měla říci, že byl ve výkonu trestu pro podvod. Podle obžalovaného okresní soud takové tvrzení bagatelizuje s poukazem, že daná skutečnost nesouvisí s projednávanou věcí, čímž jde o absurdní jednostranné hodnocení důkazů. Dodal, že okresní soud si přitom nevšimnul, že poškozená musela být na budoucí incident s ním připravena, jelikož předem věděla, že za ošetření nezaplatí a s tím šla i do ordinace. [příjmení] naopak takové jednání nepředpokládal. Poškozená namísto toho, aby mu předem sdělila, že si věc ověřovala na pojišťovně, a že by za ošetření neměla platit, si nechala zuby ošetřit a poté, co měla nalepené korunky, mu tuto skutečnost sdělila a odešla. Otázka zaplacení za službu sice není předmětem trestního řízení, avšak poškozené se snažil vysvětlit, v čem je stanovisko pojišťovny nesprávné, neboť se jednalo o jiný typ služby. Pokud poškozená ve své výpovědi uvedla, že věděla, že má flintu a nábojový pás, pak je s podivem, že se přesto nebála jít do ordinace s tím, že mu nezaplatí. Zbraň u něj měla vidět někdy v minulosti, kdy byla na ošetření. Její tvrzení u soudu, že brečela strachy, protože viděla v rohu stát flintu a nábojový pás, bylo vyvráceno jako lživé, protože nic takového se nestalo. Podle názoru soudu poškozená přesto byla rozrušená, měla strach a plakala. Z videozáznamu však nic takového nevyplývá, ba právě naopak, poškozená ho agresivně slovně napadla a křičela na něj, že byl zavřený. Obavy z jeho osoby rozhodně neměla. V této souvislosti obžalovaný připomenul výpověď svědka [jméno] [příjmení], jenž tvrdil, že poškozená mu před domem měla sdělit, že na ní lékař měl vytáhnout zbraň a měl jí

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

uzamknout v ordinaci. I v intencích uvedeného je zřejmé, že buď lže svědek, anebo poškozená před domem opět lhala a incident zveličovala, čímž významně ovlivnila svědky. Není také pravdou, že by poškozené vulgárně nadával a choval se rozzuřeně. Z videozáznamu je opět zřejmé, že na poškozenou nijak nekřičí, hovoří klidným hlasem a tento zvyšuje až v okamžiku, kdy ho osočí, že byl zavřený a ví o tom celá vesnice. Je to naopak poškozená, která ho napadá a následně tvrdí, že z něj měla obavy. Okresní soud také nezaregistroval, že když přišel s kamerou dolů k poškozené, byla v klidném stavu. Teprve v okamžiku, kdy začala telefonovat své dceři, zvýšila hlas, který přešel do hysterického výlevu, že jí nechce pustit, na což reagoval klidným hlasem, že to není pravda. Obžalovaný míní, že okresní soud si nepovšimnul ani toho nejpodstatnějšího, že po příchodu pacienta se dům, v němž ordinuje, zamyká, aby do něj nikdo nevešel, čímž se chrání odložené svršky v šatně. Poškozená sama potvrdila, že tuto praxi u obžalovaného znala. V jejím případě tak nastala zvláštní situace, neboť poškozená přešla přes ordinaci ke vchodovým dveřím, o kterých věděla, že jsou zamčené. Jeho úmyslem zcela jistě nebylo poškozenou uzamknout a bránit jí v odchodu, ale rozumně s ní komunikovat, jelikož viděl, že mu pacientka odchází bez zaplacení. Za situace, kdy poškozená telefonovala dceři, že jí obžalovaný nechce pustit ven, šel pro klíče, které si nechal v ordinaci, po krátké době za ní přišel a posléze ji dveře odemkl. Nešlo tedy o situaci, kdy by jí uzamkl a bránil v odchodu, nýbrž o to, že dveře od samého počátku byly uzamčené a musel zajít pro klíč.

4. Obdobným způsobem se obžalovaný vyjádřil též k videozáznamu pořízeném na mobilní telefon, který dle jeho názoru dokladuje, že nepravdivě vypovídala též dcera poškozené, jakož i k třetímu záznamu po příjezdu Policie ČR, jenž rovněž svědčí v jeho prospěch. Míní, že omezováním osobní svobody nemůže být jeho jednání v situaci, kdy zjistil, že poškozená telefonuje dceři, odešel do ordinace pro klíče a tuto pustil z domu, přičemž dveře neuzamkl proto, aby poškozenou omezil na její osobní svobodě, ale jelikož tak činil vždy po příchodu pacienta. Zdůraznil, že v posuzované trestní věci nemělo být vůbec zahajováno trestní stíhání, neboť skutková podstata přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ nebyla naplněna nejen po objektivní stránce, ale ani po stránce subjektivní a současně nebylo uvažováno o tom, že trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, což je zásada subsidiarity trestní represe upravená v § 12 odstavec 2 TrZ. Dle jeho názoru totiž poškozená, která se chovala zcela nepřiměřeně a hystericky, celý incident zveličila, o čemž svědčí i její informace médiím, a dosáhla jeho kriminalizace. Délka incidentu samotného pak neodpovídá skutkové větě, když svědkyně [jméno] [příjmení] hovoří o cca 10 minutách, on sám pak ve své výpovědi časový úsek rozdělil na slovní výměnu názorů v ordinaci, která trvala 4 - 5 minut, jeho domluvu u spojovacích dveří, jež trvala 2 - 4 minuty a dále na období od telefonátu dceři do odemčení dveří, což trvalo 3 - 4 minuty. Šlo tedy o velice krátkou dobu. Jeho praxe je navíc taková, že vstupní dveře budovy jsou permanentně uzamčeny z bezpečnostních důvodů a vždy po příchodu pacienta, který zazvoní, tohoto jde pustit, pak za ním zamkne dveře a klíče si bere s sebou do ordinace. Dveře tedy nebyly uzamčeny proto, aby poškozené bránil v odchodu, ale právě z tohoto důvodu.

5. Obžalovaný míní, že soudu I. stupně lze také vytknout, že se nezabýval zněním § 12 odstavec 2 TrZ, tedy zásadou subsidiarity trestní represe, neboť kriminalizace incidentu není namístě. Pokud by měl být jeho postup jako lékaře nesprávný a k pacientce se měl chovat neeticky, je dána kárná odpovědnost lékařů, stomatologů a lékárníků, upravená zákonem č. 220/1991 Sb. Odvolatel vyslovil přesvědčení, že při řádném vyhodnocení důkazní situace by především jednání poškozené mohlo být posouzeno jako přestupek. V této souvislosti nesouhlasil ani s výrokem o trestu, který mu byl udělen. Poukazoval na skutečnost, že odsouzen byl již trestním příkazem, kterým okresní soud není nijak vázán. Je-li podán odpor a proběhne hlavní líčení, soud může uložit trest jiný, mírnější či naopak přísnější, anebo jiný druh trestu, což musí být dáno okolnostmi případu, které vyplynou z hlavního líčení, například jiným hodnocením skutkového stavu věci nebo novými

polehčujícími či přitěžujícími okolnostmi apod. V trestním příkaze mu okresní soud uložil trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání jednoho roku. O půl roku později, po který žil řádným životem, mu okresní soud v rozsudku při jeho nezměněném postoji uložil přísnější trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání patnácti měsíců, což odůvodnil nikoli jiným hodnocením důkazů, jeho chováním či čímkoli, co by mělo oporu v trestní zákoně, ale argumentací, že trest mu uložený trestním příkazem nepřijal, a proto je mu nutno uložit trest přísnější. Byl tedy potrestán za to, že využil svého práva podat odpor, kdy okresní soud tak činil v rámci tzv. „generální prevence.“ Obžalovaný měl zato, že jelikož se po objektivní ani subjektivní stránce nedopustil přečinu omezování osobní svobody a sám se cítí být jednáním poškozené poškozen, neboť došlo i k nepravdivé medializaci celého incidentu, nezbyvá než hodnocení důkazů soudem I. stupně označit za nesprávné, jednostranné a účelové, jehož závěry nemají oporu ve skutkových zjištěních.

6. Navrhoval tudíž, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a nově rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby.

7. V odvolání odůvodněném obhájcem JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. obžalovaný namítal, že v napadeném rozsudku okresní soud učinil neprofesionální a zcestné závěry stran problematiky správné a kvalitní indikace protetických náhrad. Nesouhlasil se stanoviskem soudu I. stupně, že na proplacení dotčeného zdravotního úkonu neměl právo, a pokud po poškozené toto vymáhal, činil tak neoprávněně. Obžalovaný zdůraznil, že na zaplacení výkonu jím navrženého ošetření [celé jméno poškozené] jednoznačně právo měl, a to z důvodu indikace jím navržené péče, s přihlédnutím k jejímu velice špatnému stavu zbývajících zubů. Riziko postterapeutických komplikací bylo vysoké, a proto pacientce navrhl postup, který akceptovala, přičemž za operaci zaplatila zálohu 1 000 Kč. Dodal, že takový postup je v souladu se zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, kdy straně [číslo] jejího znění je kategorií Provizorní fixní náhrady, opravy fixních náhrad, pro tyto situace zařazen a uveden kód: Provizorní ochranná korunka z plastu s tím, že výkon není plně hrazen ze zdravotního pojištění a pacient za něj doplácí skutečnou cenu. Další možností bylo, že si poškozená objedná standardní korunky z plastu, které jsou plně hrazeny pojišťovnou, jejich kvalita je ovšem odpovídající. U poškozené přitom šlo o zákrok týkající se jejich posledních pěti zubů v dolní čelisti, kdy každý z nich bylo vhodné zachovat co nejdéle, zejména pro tzv. retenci i stabilizaci dolní snímací náhrady, kterou pacient potřebuje k řádné mastikaci potravy. I proto odvolatel takto neobjektivně prezentované závěry okresního soudu označil za dehonestáční s cílem poškozenou zvýhodnit.

8. Obžalovaný dále vytýkal soudu I. stupně, že jednal v rozporu se zásadou zjištění skutkového stavu věci, podle nichž orgány činné v trestním řízení mají povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí. Nerespektoval také zásadu volného hodnocení důkazů, jež vymezuje, aby orgány činné v trestním řízení hodnotily důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Okresní soud při posouzení předmětného incidentu vycházel výhradně z výpovědi poškozené a zcela pominul jeho obhajobu. V rámci ní uvedl, že normální korunky jsou sice zdarma, avšak ve zvláštních případech daných diagnózou tomu může být i jinak, což se stalo v posuzovaném případě, kdy zubní chrup poškozené byl vyhodnocen jako katastrofální. Po odstranění kazové hmoty bylo nutno nasadit konečné korunky, avšak nejprve bylo zapotřebí vyčkat, až se zuby stabilizují a poškozenou pod korunkami přestanou zuby bolet, případně nedojde ke komplikacím. Teprve pak se nasazují konečné korunky, které jsou plně hrazeny zdravotní pojišťovnou. Jde tedy o dvojce korunky – jedny ochranné po dobu stabilizace zubů a druhé konečné. U stabilizačních korunek si lékař může dohodnout s pacientem peněžní úhradu, což se i stalo, avšak poškozená poté, co zuby měla v pořádku, se rozhodla nic nezaplatit a jako argument použila skutečnost, že se za konečné korunky neplatí. Nerozlišovala tedy mezi oněmi stabilizačními a konečnými korunkami. Pokud jde dohodu o zaplacení stabilizačních korunek,

zůstalo tvrzení poškozené proti jeho tvrzení a soud neznalý dané problematiky a rozdílu mezi takovými náhradami vzal za prokázané tvrzení poškozené o bezplatných korunkách. Okresní soud nadto nevyhodnotil ani další důkazy a bez znalosti lékařské problematiky vzal za podstatný jediný důkaz, a to nekvalifikovanou výpověď svědkyně [celé jméno poškozené].

9. Odvolatel nesouhlasil též s posouzením vytykaného jednání jako přečinu omezování osobní svobody s tím, že objektivní stránka trestného činu nebyla dána. Nebylo prokázáno, že by poškozené odmítal umožnit odchod ze své ordinace, když jednak popírá, že by uzamkl ordinaci a bránil [celé jméno poškozené] z ní odejít a stejně tak byly bezcenné i další důkazy v tomto směru soudem prováděné. Jediným důkazem proti němu svědčícím byla výpověď poškozené, kdy výpověď dcery a další quasi důkazy s jeho obviněním nemají co dělat. V jeho prospěch vyznívá kamerový záznam, jenž prokazuje, že mezi ním a poškozenou probíhala emotivní diskuze o zaplacení stomatologických úkonů a vůči jmenované se domáhal, aby tyto uhradila. Není patrné, že by jí bránil v odchodu či ji nedovolil odejít. Není ani zřejmé, zda dveře byly zamčeny či nikoliv. Ze záznamu je naopak patrné, že poškozená se chovala hystericky. Pořízením záznamu chtěl pouze zadokumentovat nastalou situaci a přispět ke zjištění objektivní pravdy, avšak rozhodně neměl v úmyslu dokumentovat své protiprávní jednání. [příjmení] sám se choval klidně, nenechal se vyprovokovat hysterickým chování poškozené a šlo mu jen o zaplacení stomatologických úkonů. Odůvodnění rozsudku je opřeno i o svědky [jméno] [celé jméno poškozené], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], podle jejichž výpovědí poškozená při odchodu měla vypadat vystrašeně, roztřeseně a měla plakat, což nebylo prokázáno. Jeho jednání tudíž nemohlo naplnit skutkovou podstatu přečinu omezování osobní svobody, když by se muselo jednat o mnohem intenzivnější omezení svobody pohybu. Šlo pouze o spor o zaplacení prací vykonaných pro poškozenou, přičemž obě strany použily možná neadekvátního jednání, nikoli však trestního.

10. Navrhoval tudíž, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a trestní řízení zastavil, neboť nebyl spáchán přečin, příp. aby věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

11. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 tr.ř.), oprávněnou osobou (§ 246 odstavec 1 písmeno b) tr.ř.) a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), neshledal ani jiných důvodů k jeho zamítnutí dle § 253 odstavec 1 tr.ř. nebo odmítnutí dle § 253 odstavec 3 tr.ř.

12. Krajský soud z podnětu podaného opravného prostředku obžalovaného přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytykaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání [celé jméno obžalovaného] je důvodné.

13. Přezkoumáním napadeného rozsudku odvolací soud zjistil, že ve vztahu k jednání obžalovaného jsou skutková zjištění okresního soudu ne zcela jasná a úplná, kdy nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Současně bylo v přezkoumávané části rozsudku shledáno i porušení ustanovení trestního zákona. Všechny tyto skutečnosti krajský soud vedly ke zrušení rozsudku podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) tr.ř. Po doplnění dokazování odvolací soud rozhodl ve věci nově ve smyslu § 259 odstavec 3 písmeno a) tr.ř. sám rozsudkem, když takové rozhodnutí mohl učinit na podkladě skutkového stavu, který byl okresním soudem pouze částečně správně zjištěn a dále byl doplněn krajským soudem v řízení odvolacím. Pro úplnost odvolací soud dodává, že v řízení, jež rozsudku předcházelo, nebyly shledány takové podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) tr.ř.

14. K hodnocení důkazů krajský soud uvádí, že podle skutkových zjištění soudu I. stupně se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] posuzovaného přečinu omezování osobní svobody dle § 171 odstavec 1 TrZ měl dopustit tím, že

dne [datum] kolem 10.00 hod. v [obec], okres [okres], v rodinném domě [číslo] kde má současně soukromou zubní ordinaci, poté, co po [celé jméno poškozené] po ošetření požadoval zaplacení za zhotovení a nasazení spodního můstku v částce 4 000 Kč, což poškozená odmítla s tím, že zákrok je hrazen z veřejného zdravotního pojištění, a chtěla z domu odejít, odmítl jí odemknout uzamčené vstupní dveře s tím, že ji nepustí, dokud mu nedá peníze a dále jí vulgárně nadával, na což poškozená následně reagovala pláčem a křikem z otevřeného okénka vstupních dveří, ale obviněný stále odmítal odemknout dveře s tím, že ji nepustí, dokud nedostane peníze, a z domu ji pustil až cca po 15 minutách a poté, co poškozená telefonovala své dceři a obviněnému sdělila, že dcera zavolala policii.“

15. Okresní soud konstatoval, že obžalovaný u hlavního líčení připustil, že s poškozenou [celé jméno poškozené] se nepohodl při výkonu stomatologické péče ohledně úhrady provedeného úkonu, a že jmenovaná následně začala panikařit a snažila se z domu odejít. Připustil též, že vchod do domu byl uzamčen a klíče měl uloženy v jiných prostorách objektu. Zároveň obžalovaný popřel, že by poškozené bránil jakkoliv v odchodu. Hájil se tím, že poškozenou se po určitou dobu snažil přesvědčit, aby setrvala v provedení dalšího plánovaného zákroku, kterého bylo zapotřebí pro zdraví jejího chrupu a současně s ní diskutoval o oprávněnosti svého nároku na doplacení za realizované zdravotní služby. Poškozená však nebyla schopna přijmout jeho argumentaci. Když po něm žádala vypuštění z domu a panikařila, odešel pro klíče a z domu ji po odemčení vstupních dveří pustil. V neposlední řadě obžalovaný negoval, že by se k poškozené choval jakkoliv nevhodně či vulgárně, přičemž při odchodu z domu na něj rozhodně nepůsobila psychicky špatně a neplakala (srovnej odůvodnění napadeného rozsudku okresního soudu na straně 6 v bodě 13.)

16. Při zjištění průběhu skutkového děje trestné činnosti vytýkané obžalovanému soud I. stupně vycházel především ze svědecké výpovědi poškozené [celé jméno poškozené], která popsala, jak se chování obžalovaného změnilo poté, co se dozvěděl, že mu za provedený stomatologický úkon nezaplatí na místě, neboť by měl být proplacen z veřejného zdravotního pojištění, a jak se následně domáhala svého odchodu z jeho domu, což jí odpíral s poukazem, že ji pustí teprve poté, co mu za úkon zaplatí. Okresní soud konstatoval, že výpověď poškozené byla potvrzována rovněž výpověďmi dalších osob - [jméno] [celé jméno poškozené], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří potvrdili, že [celé jméno poškozené] po odchodu z domu obžalovaného působila vystrašeně, byla roztřesená a plakala. Svědkyně [jméno] [celé jméno poškozené] přitom popsala okolnosti, za kterých jí poškozená telefonovala s tím, že ji obžalovaný nechce pustit z domu, pokud mu nezaplatí za provedený úkon, a je na ní hrubý. Svědci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pak popsali, kterak poškozenou registrovali volat z okénka v domě obžalovaného, a byť svědek [příjmení] uvedl, že přes prováděné práce na domě neslyšel, co poškozená říká nebo volá, viděl, jak rozmachuje rukama. Svědkyně [příjmení] potvrdila, že poškozenou slyšela z okna volat o pomoc a registrovala výrok obžalovaného o tom, že ji nepustí. Okresní soud měl za to, že všichni jmenovaní svědci určitým způsobem potvrzují výpověď poškozené, zejména svědkyně [jméno] [příjmení], z jejíž výpovědi je patrné, že v době, kdy poškozená z okna domu obžalovaného volala o pomoc, jí [celé jméno obžalovaného] sdělil, že ji z domu nepustí. Okresní soud připustil, že svědkyně [jméno] [celé jméno poškozené] je sice dcerou poškozené a i z výpovědi svědka [příjmení] je zřejmé, že k obžalovanému nemá kladný vztah, avšak uzavřel, že naproti tomu podle výpovědi [jméno] [příjmení] jde o svědkyni prakticky nezaujatou na věci, bez bližšího vztahu ať již k obžalovanému či k poškozené.

17. V návaznosti na to nalézací soud hodnotil i listinné důkazy provedené u hlavního líčení v podobě fotodokumentace, tiskopisu příspěvku na internetových stránkách či zprávy RBP, zdravotní pojišťovny. Měl za to, že důkazní situaci zásadnějším způsobem neosvětlil ani věcný důkaz předložený obžalovaným u hlavního líčení obsahující soubory s obrazově zvukovými záznamy. Mínil, že první z obrazově zvukových záznamů naopak spíše potvrzuje výpověď poškozené, když jako jediný zachycuje část skutku, spíše jeho konec, z něhož vyplývá, že poškozená již stojí u vstupních dveří, obžalovaný se jí žádným zjevným způsobem nesnaží přesvědčit k tomu, aby podstoupila další stomatologický úkon a víceméně se jen domáhá proplacení již provedeného úkonu. Poškozená se domáhá vypuštění z domu, obžalovaný ihned neodchází pro klíče tak, jak u

hlavního líčení uváděl a naopak odchází do dalších prostor domu, po nějaké chvíli se znovu vrací k poškozené, která se soustavněji domáhá puštění z domu a opakuje, že přijede policie. Podle soudu I. stupně poškozená na záznamu působí zjevně vystrašeně a plačtivě, avšak v jejím projevu nejsou zachyceny jakékoli přehnané výlevy, pro které by se jí obžalovaný měl snažit uklidňovat, což se ani nestalo. Okresní soud uzavřel, že obsah záznamu je víceméně v rozporu s obhajobou obžalovaného, když spíše potvrzuje usvědčující výpověď [celé jméno poškozené], byť nezachycuje výhrůžky, o kterých se zmínila. V kontextu toho okresní soud mínil, že obhajoba odvolatele stojí osamoceně a jako účelová a nevěrohodná nemůže obstát. Měl za to, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že poté, co obžalovaný zjistil, že mu poškozená nehodlá zaplatit provedený stomatologický úkon, odmítal jí pustit ze svého uzamčeného domu, pokud mu ho nezaplatí, kdy tak postupoval i po opakovaných výzvách ze strany poškozené i poté, co nepochybně musel vidět, že na ní celá situace působí značně stresujícím způsobem a domáhá se přivolání pomoci křikem z okna. Zdůraznil, že obžalovaný navíc na proplacení dotčeného zdravotního úkonu neměl právo a pokud ho po poškozené vymáhal, činil tak rovněž neoprávněně, i když daná skutečnost pro celkové posouzení naplnění znaků trestného činu podle § 171 odstavec 1 TrZ neměla význam. Vzhledem k tomu okresní soud uznal obžalovaného vinným tím, že poškozené [celé jméno poškozené] bez jakéhokoliv oprávnění bránil užívat osobní svobody v podobě volného pohybu, jelikož jí svévolně odmítal pustit ze svého domu, čímž naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ (srovnej odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně na stranách 6 - 8 v bodech 14. - 18.).

18. S takovým hodnocením důkazů provedeným okresním soudem vedoucím k závěrům o vině obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vytýkaným skutkem, právně kvalifikovaným jako přečin omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ, se však krajský soud nemohl ztotožnit, a to hned z několika důvodů. Proto odvolací soud ve smyslu § 259 odstavec 3 písmeno a) tr.ř. u veřejného zasedání doplnil dokazování nejen o výslech obžalovaného [celé jméno obžalovaného], ale také o přečtení výpovědi svědků [celé jméno poškozené] a [jméno] [příjmení] postupem dle § 211 odstavec 1 tr.ř. a o přehrání všech obrazově zvukových záznamů zachycených na nosiči DVD - R, kde tyto byly zkopírovány soudem z USB disku předloženého obžalovaným u hlavního líčení konaného dne [datum]. Dále krajský soud četl i důkazy listinné. V důsledku naznačeného procesního postupu se odvolací soud ve smyslu § 259 odstavec 3 tr.ř. mohl odchýlit od skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně, neboť v odvolacím řízení provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, když skutkový stav věci byl v napadeném rozhodnutí soudem I. stupně zjištěn jen částečně správně.

19. V obecné rovině odvolací soud podotýká, že zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, je prvořadým úkolem soudu I. stupně. Plyne to ostatně i z omezení, která zákon stanoví pro odlišně vyznívající rozhodnutí soudu II. stupně. Ten je podle § 259 odstavec 3 tr.ř. oprávněn se „odchýlit od skutkového zjištění soudu I. stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy již provedené v hlavním líčení, nebo provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.“ Přitom provádění důkazů odvolacím soudem je limitováno jednak z hlediska jeho rozsahu (odvolací soud musí věc podle § 259 odstavec 1 tr.ř. vrátit soudu I. stupně „jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhle a obtížně proveditelné dokazování,“ respektive není podle § 263 odstavec 7 tr.ř. oprávněn provést dokazování „které by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně),“ tak z hlediska jeho důvodů (odvolací soud nemůže důkazy opakovat jen proto, aby je mohl hodnotit odlišným způsobem), neboť „odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem I. stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl.“

20. Do hodnotící činnosti soudu I. stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky ustanovení § 2 odstavec 6 tr.ř. Podle něj soud, respektive orgány činné v trestním řízení obecně, „hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení

založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.“ Nadřazený soud proto může vytknout nalézacímu soudu například nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlédnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu, nemůže však žádným způsobem zavazovat soud I. stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit. Z pohledu požadavku na jiné hodnocení důkazů odvolacím soudem je nutno uvést to, že považujeme-li odvolací soud skutkový stav zjištěný nalézacím soudem za úplný, avšak jím provedené důkazy hodnotí jinak, nemůže po zrušení rozsudku nalézacího soud rozhodnout odsuzujícím rozsudkem sám, ledaže by „přehodnocené“ důkazy provedl v rámci veřejného zasedání. [obec] přimostí (§ 2 odstavec 11 tr.ř.) a bezprostřednosti (§ 2 odstavec 12 tr.ř.), jakožto stěžejní zásady dokazování v trestním řízení, zajišťují, aby skutkový stav byl hodnocen tím soudem, který důkazy provádí a který je tak o jejich obsahu a vzájemných souvislostech nejlépe informován. Zároveň posilují ústavně zaručená práva obhajoby, která může na provádění důkazů a jejich potenciální přehodnocení bezprostředně reagovat (nález Ústavního soudu ČR ze dne [datum], sp. zn. III. ÚS 1980/13). Jelikož odvolací soud provedl znovu pro skutková zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, mohl ve smyslu § 259 odstavec 3 písmeno a) tr.ř. ve věci sám rozhodnout, čímž se mohl odchýlit od skutkového stavu nesprávně zjištěného okresním soudem.

21. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] si rovněž u veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem setrval na obhajobě, že se skutku popsaného v obžalobě nedopustil. Za nejpodstatnější důkaz prokazující jeho nevinu označil obrazově zvukový záznam, který začal pořizovat poté, co pochopil, že mu poškozená [celé jméno poškozené] nehodlá zaplatit finanční náhradu za jím realizované stomatologické úkony, o kterých ji předem informoval. Při konfliktu viděl, že poškozená je rozrušená až hysterická a jako lékař byl povinen sledovat její zdravotní stav, aby u ní nedošlo k náhlému kolapsu. Zdravotnický zájem ho vedl k tomu, že poškozenou nevyvedl ihned z domu, ale nejprve se snažil hledat telefonní číslo na sanitu první pomoci, pokud by bylo třeba aplikovat anti křečové léky, kdy následně se k ní vrátil. Poškozená byla i nadále rozrušená, a proto od ní odešel, zašel pro klíče a byl rozhodnutý jí pustit z objektu ven. Obžalovaný dále uvedl, že samotné stomatologické ošetření poškozené trvalo maximálně 15 minut, poté mezi nimi došlo ke konverzaci jak v ordinaci, tak v čekárně a naposledy před vchodovými dveřmi domu. Situace před vchodovými dveřmi domu je zachycena na videozáznamu, kde je zobrazen časový úsek cca 4 minut. Dodal, že v době, kdy poškozená volala z okna, u ní nebyl a na její stav nijak nereagoval. Obžalovaný zdůraznil, že samozřejmě požadoval úhradu finanční odměny za provedený zákrok, byť v dané chvíli to nebyla prioritní záležitost, neboť u poškozené sledoval i zdravotnický zájem. Fakt, že poškozená mu platbu nehodlala zaplatit, je zřetelně zachycen na záznamu, který předložil soudu. O možnosti přivolat Policii ČR v tu chvíli neuvažoval, byť o tom diskutovali na stomatologické komoře, avšak jakmile o tom poškozená začala hovořit, její krok jen přivítal. Obžalovaný se opětovně vyjádřil k domluvě s poškozenou stran zdravotnické péče formou nasazení korunek, které se zcela nehradí z veřejného zdravotního pojištění a pacient za ně částečně doplácí. Poškozená s tímto zákrokem i s doplatkem byla srozuměna, stejně jako s tím, že po těchto provizorních korunkách jí budou nasazeny definitivní korunky na již stabilizované zuby. Jakmile mu zaplatila zálohu, byl bez pochyb, že zcela akceptuje i finanční výši za provedený zákrok, což ho posléze nemile překvapilo. Popřel, že by na poškozenou byl tehdy vulgární s tím, že jí také nikdy neřekl větu, že dokud mu zákrok nezaplatí, tak ji nepustí.

22. Takto postavenou obhajobu obžalovaného krajský soud následně posuzoval nejen v návaznosti na výpověď poškozené [celé jméno poškozené] (č. l. 59 - 61, 149 - 150) a svědkyně [jméno] [příjmení] (č. l. 73 - 74, 150 - 151), ale zejména s ohledem na obrazově zvukový záznam pořízený odvolatelem v poslední fázi incidentu dne [datum] (č. l. 146).

23. U veřejného zasedání konaného před Krajským soudem v Ostravě tak byly přehrány celkem tři soubory obrazově zvukových záznamů opatřené obžalovaným, které jím byly předloženy jako věcný důkaz na úložišti USB, přičemž okresní soud provedl jejich kopii na nosič DVD-R. Pro úplnost je třeba dodat, že odvolací soud si ověřil, že jde o jejich zcela přesné kopie, jak byly záznamy

uložený na USB disku předloženého obžalovaným u hlavního líčení konaného před soudem I. stupně dne [datum]. Pro stanovení průběhu skutkového děje jednání kladeného za vinu obžalovanému je nejpodstatnější první z těchto obrazově zvukových záznamů, který zachycuje [celé jméno obžalovaného] a poškozenou [celé jméno poškozené] v objektu rodinného domu [adresa] v [obec], který je současně soukromou zubní ordinací odvolatele. V úvodu obžalovaný po zapnutí kamery dokumentuje interiér domu, zejména prostor schodiště, kdy videozáznam je zjevně pořizován za pohybu, neboť nejčastěji zabírá podlahu, případně stěny objektu. Podle výpovědi obžalovaného a poškozené však evidentně jde o pohyb odvolatele ze zubní ambulance přes vstupní dveře na schodiště, kde se v tu chvíli nacházela poškozená [celé jméno poškozené]. Po příchodu na schodiště před hlavní vchod, kde již poškozená stojí, jí obžalovaný oslovuje: „Takže Vy nedoplatíte za ty korunky, ano?“, na což poškozená odpovídá slovy „Ne, ne.“ Obžalovaný se dále dotazuje: „Určitě ne?“ a poškozená dodává „Ne, nezaplatím, já jdu volat.“ Přestože poškozená již v přípravném řízení v postavení svědkyně procesně použitelným způsobem uvedla, že doktor byl po celou dobu úplně nepřičetný, pořád jí nadával, že je kráva a byl vulgární, z obsahu videozáznamu je evidentní, že odvolatel je velmi klidný, žádným způsobem poškozenou neoslovuje, vulgárně jí nenadává, nevyvolává v ní jakékoliv obavy, ať již verbálně či jinak například pohyby rukou učiněnými směrem k ní, toliko stojí a nic nehovoří. Také poškozená je relativně klidná a nelze na ní pozorovat, že by z obžalovaného měla strach. Krajský soud popis chování poškozené dává záměrně do kontextu se svědeckou výpovědí [celé jméno poškozené] učiněné jak v průběhu přípravného řízení, tak i u hlavního líčení, kde konzistentně uvedla, že panikařila, brečela strachy a opakovaně volala o pomoc. Vyjádřila se, že z obžalovaného měla mimo jiné obavy již jen proto, že v září 2018 viděla v rohu ordinace opřený kulobrok s pásem plným brokových nábojů, který tam však v době incidentu nebyl, kdy takovou skutečnost potvrdila rovněž u hlavního líčení, byť daná informace v průběhu dokazování před soudem I. stupně ani soudem II. stupně nebyla nijak potvrzena.

24. Krajský soud konstatuje, že z obsahu přehrávaného obrazově zvukového záznamu dále vyplynulo, že následně poškozená vzala do rukou mobilní telefon a po ztlacení vytáčení do něj oznámila, že obžalovaný jí nechce pustit, a to slovy: „Pustíte mě, [anonymizováno], nechce mě pustit ven.“ Z telefonu se ozývá „Co?“, kdy poškozená dodává: „Pan zubař mě nechce pustit ven.“ V tuto chvíli poškozená z relativně klidného rozhovoru s obžalovaným při následné komunikaci s dcerou v telefonu přechází do až hysterického křiku s náznaky plačtivosti, zcela neadekvátním předchozí situaci vyplynuvší z rozhovoru s odvolatelem. Poškozená přitom zvyšuje hlas a křičí, že jí nechce pustit ven, na což obžalovaný ihned nahlas reaguje slovy: „Ale to není pravda, já se chci s Vámi jasně domluvit!“ I z tohoto průběhu komunikace obžalovaného s poškozenou je zřejmé, že [celé jméno obžalovaného] se primárně s poškozenou snaží vyřešit spor ohledně nezaplacení provedené úhrady za stomatologické implantáty. Nutno dodat, že poškozená u hlavního líčení jednoznačně uvedla, že obžalovanému sdělila, že mu za ně nic platit nebude, a to poté, co je již měla nalepené v ústech, neboť kdyby mu předem řekla, že mu peníze nedá, věděla, že by jí korunky již nenalepil (srovnej č. l. 150v). Snaha obžalovaného domoci se po poškozené úhrady za stomatologický úkon ostatně vyplývá i z jeho dalšího vyjádření v době, kdy poškozená již komunikuje prostřednictvím mobilního telefonu s dcerou a odvolatel jí říká: „Abyste to, co máte v puse, uhradila.“ Následně je slyšet hlas dcery poškozené [jméno] [celé jméno poškozené], která poškozené něco hovoří a uvádí: „Volám policajty!“ Ihned poté se poškozená obrací na obžalovaného se slovy: „Máte mě pustit, jinak volá policajty, že mě nechcete pustit,“ na což obžalovaný reaguje slovy: „Tak zavoláme policajty!“ I v tuto chvíli obžalovaný vůči poškozené stále není vulgární, nechová se nepřičetně ani jí nenapadá způsobem, který poškozená popsala v rámci své procesně použitelné svědecké výpovědi. Opouští však prostory schodiště a odchází zpět do ambulance, přičemž na záznamu je slyšet hlasitý křik [celé jméno poškozené]. Po krátké chvíli se obžalovaný vrací znovu ke schodišti, odkud je slyšet poškozenou, která křičí: „Kde jsi, však si doma..., máte mě pustit nebo přijede s policajtama, slyšíte, máte mě pustit, jinak přijede s policajtama, dík [příjmení], [anonymizováno]“ Ze záznamu je rovněž slyšet hlas dcery poškozené,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

kteřá říká:, [jméno], já už volám policajty,“ načež jí poškozeneá říká:,Tak volej, čau, jo.“ Následuje krátký časový úsek, kdy obžalovaný opět odchází do ordinace, jelikož jsou vidět záběry na podlahu a je zřejmé, že se snaží nalézt klíče, jejichž zvuk je zřetelně slyšet. Poté, co je našel, je bere do ruky a přechází zpět ke vchodovým dveřím, kde již stojí poškozeneá, které sděluje:,Jak říkám, tohle je chování řeznického psa..., pokud jste na to neměla, tak jste to měla říct předem.“ Poškozeneá mu již klidně odpovídá:,Já jsem Vám zálohu dala,“ na což obžalovaný reaguje:,a ne si nechat za poloviční cenu...“ Poškozeneá odpovídá:,Zálohu dala a na pojišťovně mi řekli, že mám všechno zadarmo.“ Obžalovaný kontruje:,Na pojišťovně Vám lžou, zuby dělám já,“ na což poškozeneá odvolatele slovně napadá:,Že jste byl za to zavřený!“ Obžalovaný [příjmení] [celé jméno obžalovaného] se brání:,Ano, za co jsem byl zavřený?“ a poškozeneá dodává:,za podvody.“ Obžalovaný se dotazuje:,Já jsem byl zavřený? Vy jste se zbláznila.“ Poškozeneá dodává:,Ano, za podvody, já jsem nezbláznila, celá [obec] to vykládá, všude.“ Následně rozhovor končí slovy poškozeneé, otevřete nebo přijdou policajti, k čemuž obžalovaný dodává, přijdou, no tak na ně počkáme a odemyká jmenované vstupní dveře.

25. Jak již krajský soud shora uvedl, takto pořízený obrazově zvukový záznam ze vzájemného rozhovoru mezi obžalovaným [celé jméno obžalovaného] a poškozeneou [celé jméno poškozeneé] následně posuzoval v kontextu s obsahem výpovědi svědkyně učiněné jak v průběhu přípravného řízení, tak u hlavního líčení. Provedeným videozáznamem bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný se po celou dobu rozhovoru s poškozeneou choval klidně, slušně, s rozvahou a bez známek agrese, tedy rozhodně nebyl nepřičetný, vulgární, anebo takový, že by z jeho chování poškozeneá musela mít jakékoliv obavy. Vyloučen byl i její strach z možného použití kulobroku, o němž se poškozeneým zmiňovala, který se přitom v objektu ordinace ani jiných prostorách domu vůbec nenacházel, což obžalovaný sám vyloučil. Již z toho je patrné, že o celé situaci poškozeneá hovořila značně nadneseně a předmětnou událost zveličila, podstatné skutečnosti zamlčovala a o jiných důležitých událostech nehovořila pravdu. Obžalovaný byl rozzloben pouze ve chvíli, kdy by poškozeneou neoprávněně osočen z toho, že v minulosti měl páchat formou podvodů trestnou činnost, za níž byl ve výkonu trestu, o čemž má vědět celá [obec]. I tuto nepravdivou informaci sdělenou poškozeneou odvolatel vysvětlil svým předchozím zaměstnáním zubaře ve věznici, zřejmá je ostatně i z opisu z evidence rejstříku trestů, kde nemá žádný záznam (č.l. 272).

26. Krajský soud má za to, že pro komplexní pohled na způsob jednání a chování poškozeneé [celé jméno poškozeneé] je namístě opětovně připomenout, že s obžalovaným byla jednoznačně domluvena na úhradě stomatologického výkonu souvisejícího s nasazením již objednaných zubních náhrad – korunek, za něž mu zaplatila zálohu ve výši 1 000 Kč. Obžalovaný jí v souvislosti s tímto výkonem upozornil na skutečnost, že jde o korunky, které se zcela nehradí z veřejného zdravotního pojištění a na jejich úhradu částečně přispívá i pacient. Daný fakt jednoznačně vyplývá i z listinných důkazů předložených obžalovaným v průběhu přípravného řízení (č. l. 91 - 93), kde vedoucí právního odboru RBP, zdravotní pojišťovny sděluje, že u pojišťovny [celé jméno poškozeneé] nebyl obžalovaným, jako poskytovatelem zdravotní péče, v listopadu 2018 realizován úkon nasazením plastových korunek na zuby 43, 42, 41, 31, 32 a 33, a tedy jím ani nebyl vykázán a proplacen ze zdravotního pojištění. [jméno] poškozeneá u citované zdravotní pojišťovny byla zjevně mylně informována o tom, že má nárok na bezplatné ošetření formou nasazení plastových korunek uvedených pod bodem [číslo], jejichž výkon však nebyl vykázán. Nemohly být tedy ani proplaceny ze zdravotního pojištění ordinací obžalovaného. V tomto směru byly i závěry soudu I. stupně nesprávné.

27. Z obsahu svědecké výpovědi poškozeneé [celé jméno poškozeneé] krajský soud dále zjistil, že poté, co obžalovaného informovala o tom, že mu za nasazené korunky nehodlá nic zaplatit, a to v době, kdy je již měla nalepené, neboť jinak by jí je nenalepil, sestoupila ze zubařského křesla, vzala si zubní náhradu ležící na stole, otevřela si dveře do čekárny, kam vstoupila, stejně jako druhé dveře vedoucí na schodiště s tím, že budovu opustí hlavními dveřmi ven. Tyto však byly uzamčeny. Poškozeneá přitom potvrdila, že poté, co u obžalovaného byla objednána, přišla k němu do

ordinace, kdy do domu se vstupuje hlavními dveřmi, které jí lékař odemkl a po vstupu dovnitř za ní tyto dveře zase uzamkl. Následně šla po schodech nahoru do míst, kde je čekárna, z níž vstoupila do ordinace, kterou před ní lékař opět odemkl, a když vstoupila dovnitř, tak za ní dveře zase zamkl. To, že se všude zamyká, věděla, přičemž jde o běžnou praxi u obžalovaného, který nemá sestru. Dodala, že ve dveřích do čekárny z ordinace byl vsunutý klíč, takže si je odemkla sama, následně si z čekárny vzala kabát a šla dolů k hlavním dveřím. Když k nim přišla, zkoušela za kliku, ale bylo zamčeno. O tom, že se tyto dveře zamykají, přitom věděla, byť byla překvapena. Poškozená dále uvedla, že poté za ní obžalovaný přišel, zůstal však stát na vrchu schodů a říkal, že neodemkne, dokud mu nedá peníze za korunky. I takové chování obžalovaného lze hodnotit jako důvodné a racionální, když naopak za ryze nemorální až protiprávní je možno posoudit chování poškozené, které lékaři přislíbila úhradu za zubní náhrady a s vědomím, že je nezaplátí, si je nechala nasadit a takové sdělení mu řekla až následně poté, co jí korunky již nemohl nijak vzít, jelikož byly pevně nasazeny v jejich ústech. Šlo přitom o mylný názor poškozené, že má právo na jejich proplacení z veřejného zdravotního pojištění, ačkoliv předem byla obžalovaným informována o tom, že za tuto náhradu se ze strany pacienta částečně přispívá, neboť pojišťovna hradí pouze část takového plnění. Obžalovaný tedy s poškozenou po dobu jejího pohybu po objektu domu vedl rozhovor o okolnostech a způsobu, proč mu za poskytnutý stomatologický výkon nezaplatila a kdy tak hodlá učinit. Je přitom evidentní, že kdyby poškozená prostory budovy, kde se nachází sídlo ordinace obžalovaného, záhy opustila, jakákoliv komunikace s ní by skončila a byla by tedy vyloučena. Krajský soud konstatuje, že za dané situace se poškozená právě proto snažila urychleně opustit objekt, aby takovou pro ni nepříjemnou diskuzi s obžalovaným vůbec nemusela vést, když sama věděla, že se zachovala způsobem nepoctivým a nemravným. I v reakci na nastalou událost poškozená cíleně otevřela malé okno nacházející se ve vchodových dveřích opatřené zevnitř klikou a volala o pomoc poté, co na sousedícím pozemku zaregistrovala pohyb. V tuto chvíli jí také spatřila svědkyně [jméno] [příjmení], jak vyplynulo z obsahu její výpovědi, a stejně tak i svědek [jméno] [příjmení]. I ve výpovědích svědkyně [příjmení] a poškozené však byl zásadní rozpor, neboť [celé jméno poškozené] uváděla, že ve chvíli, kdy volala z okénka o pomoc, obžalovaný stál na schodišti a nic neříkal, přičemž svědkyně [příjmení] slyšela, že měl říkat, že jí ven nepustí. To však nemění nic závěru, že věrohodnost svědkyně [celé jméno poškozené] byla výrazným způsobem snížena a oslabena, neboť skutečností jí tvrzené před soudem I. stupně se neukázaly být pravdivé, když byly v přímém rozporu s realitou, ale současně také byly značně zkreslené, pozměněné nebo záměrně zveličené a nadnesené.

28. Krajský soud má za to, že ačkoliv okresní soud ve věci provedl veškeré důkazy, které měl k dispozici, tyto nehodnotil způsobem uvedeným v ustanovení § 2 odstavec 6 tr.ř., tedy jednak samostatně a jednak v jejich vzájemné souvislosti. Okresní soud evidentně přehlédl řadu rozporů ve výpovědích samotné poškozené, když její výpověď nebyla nijak potvrzována obrazově zvukovým záznamem pořízeným obžalovaným, s nímž naopak byla rozporná. Všechny tyto skutečnosti krajský soud vedly k závěru, že poškozená nevypovídala pravdu o skutečnostech, které tvoří podstatu vedeného trestního řízení vůči obžalovanému, když tyto byly zjištěny jinými důkazy, které nelze objektivně zpochybnit. Poškozená evidentně celou situaci záměrně zveličovala a u svědků si vytvářela alibi svědčící v její prospěch, o čemž svědčí nejen vyjádření svědka [příjmení], který hovořil o vůči ní použité zbrani, byť v rámci dokazování byl prokázán opak, ale též okolnosti, které předcházely telefonátu s její dcerou [jméno] [celé jméno poškozené], kdy s odvolatelem nejprve hovořila klidně a bez emocí, což se při následném hovoru s touto svědkyní radikálně změnilo a poškozená se chovala plačtivě a hystericky. Nelze pominout ani to, že ačkoliv poškozená sama jednala protiprávně s možnými znaky přestupku, přesto to byl právě obžalovaný, kdo byl vykreslen velmi negativně až dehonestálně v místním tisku (č. l. 87 - 88).

29. Pakliže za dané situace krajský soud ve vztahu k jednání obžalovaného opětovně hodnotil veškeré důkazy provedené nejen v hlavním líčení před soudem I. stupně, ale zejména u veřejného zasedání konaného před soudem II. stupně, nutně dospěl k závěru, že okresní soud je hodnotil

v rozporu se zásadou zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností vyjádřenou v § 2 odstavec 5 tr.ř., jakož i zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odstavec 6 tr.ř. Nutno dodat, že důkazní situace stran skutku vytýkaného obžalovanému [celé jméno obžalovaného] již nemůže být objasněna žádnými důkazy novými, které neexistují, a proto je nutno vycházet pouze z těch, které byly zajištěny a jsou obsahem předloženého trestního spisu. Obžalovaný skutek popsany ve výroku o vině napadeného rozsudku kategoricky popřel a na svou obhajobu předložil obrazově zvukové záznamy, které krajský soud posuzoval v návaznosti na výpověď poškozené [celé jméno poškozené] i svědkyně [jméno] [příjmení]. Tvrzení poškozené o tom, že se obžalovaný choval způsobem popsáním ve výroku o vině rozsudku, rozhodně nebylo prokázáno, když odvolatel se evidentně jen po velmi krátkou dobu po ošetření domáhal na poškozené zaplacení výkonu souvisejícího se zhotovením a nasazením můstku, jakož i korunek, a jakmile poškozená za takový výkon odmítla zaplatit, o celé věci s ní polemizoval. Bylo rovněž prokázáno, že tvrzení poškozené [celé jméno poškozené] o tom, že jí obžalovaný nechce pustit z domu, které sdělila v telefonátu své dceři [jméno] [celé jméno poškozené], odvolatel ihned kategoricky vyloučil s poukazem, že s ní řeší toliko zaplacení stomatologických výkonů. Pokud jde o dobu, po kterou se tak stalo, tato trvala řádově několik minut, když sama poškozená připouští, že nejméně 3 - 4 minuty jí trvalo, než opustila ordinaci obžalovaného a dostala se ke vstupním dveřím objektu.

30. Krajský soud uvádí, že přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ se dopustí ten, kdo jinému bez oprávnění brání užívat osobní svobody. U tohoto trestného činu je objektem osobní svoboda ve smyslu volného pohybu člověka. Bránění v užívání osobní svobody je zásah do osobní svobody, jimž se znemožňuje nebo omezuje volný pohyb člověka a zároveň se mu zabraňuje o svém pohybu svobodně rozhodovat. Bránění v užívání osobní svobody musí být nesnadno překonatelné. Není rozhodná délka doby, po níž se osobní svoboda omezuje. Může jít o omezování i na krátkou dobu. Jako omezování osobní svobody lze však postihovat jen zásahy, které jsou pouze dočasného rázu a nemají dlouhodobé trvání (srovnej [příjmení] [jméno] a kolektiv, Trestní zákoník II., § 140 až § 421, Komentář, 2. vydání, [obec], C. H. Beck, 2012, strana [číslo]).

31. Skutková zjištění, která učinil odvolací soud v rámci veřejného zasedání před ním konaného, však závěr o právní kvalifikaci takového jednání nijak neodůvodňovaly. Poškozená evidentně byla seznámena s praxí, že vstupní dveře do domu, kde obžalovaný současně měl soukromou zubní ordinaci, se běžně zamykaly, neboť neměl zubní sestru. kdy cílem bylo zabránit neoprávněnému vstupu dalších osob, čímž byly chráněny věci přítomných pacientů. Podobným způsobem se zamykaly i dveře do ordinace. Nešlo tedy o případ, kdy by obžalovaný v návaznosti na chování poškozené tyto vstupní dveře uzamkl a poškozenou odmítal pustit ven. Obžalovaný poškozené v jejím volném pohybu nijak nebránil, umožnil jí odchod nejen z ordinace, kde se oblékla do svých svršků, ale také pohyb po schodišti dolů ke vstupním dveřím. Po dobu, kdy se poškozená v této části objektu nacházela, s ní obžalovaný vedl rozhovor směřující k úhradě realizovaných stomatologických výkonů a pakliže tento nevedl k dohodě a poškozená začala být hysterická, došel pro klíče, aby [celé jméno poškozené] umožnil objekt opustit. Zákonné znaky skutkové podstaty přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ tak nebyly naplněny jak po objektivní, tak ani subjektivní stránce.

32. Vzhledem k výše uvedenému, a to po pečlivém vyhodnocení všech procesně relevantních důkazů dospěl krajský soud k závěru, že je nutno postupovat podle § 226 písmeno b) tr.ř. a obžalovaného [celé jméno obžalovaného] zprostit obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v [okres] ze dne 9. 5. 2019, sp. zn. 2 ZT 47/2019, pro jednání právně kvalifikované jako přečin omezování osobní svobody podle § 171 odstavec 1 TrZ, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem a nejde ani o jiný trestný čin předpokládaný trestním zákonem.

33. V této souvislosti krajský soud pro úplnost dodává, že odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k výroku o trestu, v rámci nějž okresní soud odůvodňuje zpřísnění trestní sankce oproti trestnímu příkazu jím dříve vydanému, je evidentně v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí

Nejvyššího soudu ČR i Ústavního soudu ČR Odvolací soud konstatuje, že v souladu s § 314g odstavec 2 tr.ř. platí, že byl-li podán proti trestnímu příkazu odpor, což se stalo i v této trestní věci, trestní příkaz se tím ruší a samosoudce nařídí hlavní líčení. Přitom není vázán právní kvalifikací ani druhem a výměrou trestů obsažených v trestním příkaze. Neplatí zde tedy zákaz reformationis in peius a může tak být uložen i trest přísnější. Nesmí však jít o libovůli soudu, nýbrž zpřísněný trest musí odpovídat vždy zjištěným skutečnostem. Uložení přísnějšího trestu musí být v rozsudku explicitně konstatováno a vysvětleno, proč k tomuto odchýlení došlo (srovnej ÚS 256/09). Při respektování tohoto ústavněprávního výkladu rozhodně nelze akceptovat odůvodnění učiněné ze strany okresního soudu, že samotný trest ukládaný rozsudkem je mírně přísnější, než trest ukládaný v původně vydaném trestním příkaze, když v rámci vydání trestního příkazu bylo zohledňováno, že pokud pachatel trestní příkaz přijme, přijímá tím zároveň i trestní odpovědnost, což je z jeho strany určitý první krok k nápravě a tedy jistá polehčující okolnost. Za předpokladu, že pachatel, který je následným dokazováním i tak z trestné činnosti usvědčen, se proti trestnímu příkazu brání a trestní odpovědnost nepřijímá, nemůže být takováto polehčující okolnost dána, což se zároveň musí projevit i v rámci ukládaného trestu (srovnej odůvodnění napadeného rozsudku na straně 9 v bodě 21.). Krajský soud zdůrazňuje, že k tíži obžalovaného totiž rozhodně nelze přičíst fakt, že využil svého práva podat proti trestnímu příkazu odpor, což nalézací soud vyhodnotil zjevně nesprávně, navíc ústavně nekonformním způsobem. I proto byl soud I. stupně na tuto skutečnost upozorněn.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v [obec].

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení (§ 265b odstavec 1 písmeno a) - l) trestního řádu nebo § 265b) odstavec 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 22. května 2020

Mgr. Radek Adamus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová